

Una casa plena de records. Això és el que vaig pensar mentre deixàvem enrere el que havia estat casa meva. L'última imatge que tindria seria el d'un edifici mig en ruïnes i ple de pols. En aquell moment vaig visualitzar l'habitació en la qual dormíem els meus quatre germans i jo, es veia sempre des del carrer. Els quadres on sortíem tots junts somrient, penjats per totes les parets del menjador. Vaig pensar fins i tot en el més insignificant detall, la nostra porta, on descansava una placa penjada que posava: Benvingut a la casa dels Bahaucis. El soroll dels crits dels meus pares i els plors dels meus germans em van fer aterrar. A poc a poc, vam anar deixant Síria enrere.

No era pas fàcil viure en una família de sis persones, i més en les circumstàncies en les quals ens trobàvem. Tot i això, teníem molta sort, moltes famílies anaven a la recerca d'una nova vida amb els ulls tancats, nosaltres en canvi teníem l'esperança que la germana del meu pare estaria esperant-nos a l'altre costat.

Després de setmanes caminant, bruts i cansats, ens trobàvem esperant el Charon, el petit vaixell amb el qual travessaríem el mar Acheron. Semblava que tot anava bé, cap al tard, vam aconseguir entrar-hi. Entre aquelles aigües negres, profundes i mogudes em sentia a l'inframón. Travessant aquell riu per poder tornar a viure o per quedar-me per sempre en aquell món fosc que tanta por em feia quan la meva mare me'n parlava. L'aglomeració de gent semblava realment ànimes que volien sortir d'aquell món, gent espantada i nerviosa al no saber que ens esperava a l'altre cantó de l'infern.

Vam arribar a l'alba, vaig poder apreciar com es començava a veure terra. Els crits d'alegria es van començar a fer presents en el vaixell, però van ser emmudits pel crit d'un home, no parava de repetir: Cerbers, Cerbers! El meu pare em va agafar la mà ben fort, jo no entenia que passava, tampoc sabia qui eren aquelles persones anomenades cerbers. A mesura que el vaixell s'acostava a terra, els meus ulls es van anar posant en aquella multitud de caps uniformats i de gent. Ho vaig entendre, eren els guàrdies. -Malgrat tot, entre tota aquella massa de gent no vaig veure a la germana del meu pare.

Portàvem els papers en regla, no havia d'haver-hi cap problema. Vaig tancar els ulls ben fort, i em vaig posar les mans a les orelles, no seria capaç de veure el que venia. Nosaltres estàvem molt a prop de la sortida, però quan només va caldre una passa més, tres cerbers ens va aturar. Ens van demanar els papers, van agafar-los, regirar-los i ens van dir que no eren correctes. Una data va ser el detonant de les mans suades i les pulsacions accelerades. La data de naixement no coincidia amb el carnet d'identitat del meu germà petit. Vam cridar, vam demanar ajuda, tothom es fixava en nosaltres, però ningú ens escoltava. Si més no, dins d'aquell ningú, va haver-hi algú que amb veu fluixeta ens va obrir la porta de casa seva.

D'entre tots aquells caps en sobresortien dos on queien uns cabells canosos i curts. Era un matrimoni d'ancians. Ens van ajudar a parlar amb els guàrdies que semblaven gossos rabiosos. Una cosa va ser

que ens creguessin a nosaltres, una família d'immigrants sense casa ni treball. Un altre, i molt diferent era creure en la paraula de dos ancians blancs que havien viscut tota la vida allà.

Els van creure. Van aconseguir fer entendre que era un error de la impremta, no nostra. I a poc a poc, sentint com el cor se m'estabilitzava, vaig fer una gran inspiració i vam començar a caminar deixant enrere l'Acheron.

Vaig alçar els ulls, havíem arribat a uns carrers estrets plens de balcons on es veia roba estesa, entre tants balcons em vaig fixar en el pis que feia cantonada. En el mur de la casa hi havia una placa penjada al mur, seguida per una altra. Hi havia escrits dos noms, els vaig llegir amb veu fluixa, alzina i til·ler. Aquella era la seva casa.

Ens van oferir menjar, la meva família i jo ens vam asseure a la taula. La veritat, estava morta de gana. Els meus ulls van recórrer tot el menjador. Era un petit pis on al centre descansava una taula rodona de fusta, envoltada per unes cadires velles i sorolloses. Tenien una llum amb la qual a penes ens veiem les gotes de suor i la brutícia que queien pels nostres rostres. A l'entrada hi havia un telèfon fix sobre una tauleta.

Els dos ancians semblaven amoïnats; caminant d'una punta a l'altre sense no tenir gaire a oferir. És per això que ens van brindar el millor que tenien. Era un vi fet per les millors collites del poble. L'estaven reservant per un moment especial, però ens van dir que aquest moment ja havia arribat. Tota aquella tensió que portàvem acumulada per tot el que havíem viscut, tan ràpid com va venir se'n va anar.

Aquella nit vam dormir tots junts al menjador, envoltats per l'afecte i la calor. L'endemà es va presentar amb els primers rajos de sol entrant per la petita finestra del menjador. Vam recollir-ho tot i vam sortir al carrer, la germana del meu pare ens esperava a la cantonada. Només ens separava una porta, i així i tot, semblava que les paraules no la podien travessar. Va ser difícil donar les gràcies. Ni amb mil agraïments podem recompensar-los mai.

Ens van deixar un telèfon, vam trucar a la meva tieta.